

A Fővárosi Ítéltábla a Dulin Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Dulin Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Sándor István ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. január 20. napján meghozott, 25.P.25.435/2013/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül az általa működtetett ... csatorna ...-i „...” című műsorával azonos időben tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt:

„A ...-i ... című, ...val készített riportműsorban tévesen híreszteltük, hogy a városvezetés az ...ba vezényelt iskolásokat megnézni kötelező jelleggel darabokat, továbbá valótlanul híreszteltük, hogy a színház repertoárjából került letiltásra ... darab, mert olyan mondanivalót próbáltak belecsempészni a darab színpadra állítói, ...ék, amivel a ... örökösök nem értettek egyet.”
A valóság ezzel szemben az, hogy az ...ba a városvezetés nem vezényelt iskolásokat, továbbá nem került letiltásra ... darab színpadra állítása. Valótlanul állítottuk továbbá, hogy 2011-hez képest 2012-ben 58%-al esett vissza a nézőszám. Ezzel szemben a valóság az, hogy a nézőszám visszaesés mértéke 33% volt.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy a felmerült költségeket a felek maguk viselik.

A le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték megfizetésére egyenlő arányban kötelezte a felperest és az alperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény B cikkének (1) bekezdését, I. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1)-(2) bekezdéseit, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV.

törvény 4. § (1) bekezdését, 12. § (1) bekezdését, 13. §-át, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 79. §-át, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 163. § (1)-(3) bekezdéseit, 206. § (1) bekezdését, 342. § (2) bekezdését, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait.

A látogatók színházba vezénylésével kapcsolatos közléseket tényállításnak minősítette, melynek a valóságát az alperes tartozott bizonyítani. ... tanúvallomását úgy értékelte, mint amellyel az alperes hitelt érdemlő módon nem tudta alátámasztani a műsorban elhangzottak valóságtartalmát. Elfogadta azonban azt az alperesi érvelést a jegyeladással kapcsolatosan, hogy ha a jegyeket nem lehet értékesíteni, akkor az alacsony áron értékesítés, lényegében megfelel a közönségnek való ingyenes juttatásnak. Úgy ítélte meg, hogy az egy nézőre vetített átlagköltség és az egy jegy átlagos bevétele szerinti arány ingyenesnek jellemzése elfogadható.

A darabok körüli botrány keveredésével kapcsolatosan egyrészt azt állapította meg, hogy egy darab botrányosnak titulálása, illetőleg a szellemiségével való egyetértés kizárólag véleménynyilvánításnak minősíthető. Ugyanebbe a kategóriába sorolta azt a közlést, mely szerint a darab szélsőséges, vagy antiszemita megjelölést kaphatott. Nem lépi túl a véleménynyilvánítás határait az a kijelentés sem, hogy volt-e botrány az adott darab bemutatóján vagy sem. A ... darab letiltásával kapcsolatosan kiemelte, hogy ... leszármazói és a szerzői jogok jogosultjai eltérhetnek egymástól és erről a sajtóközleményekből a nyilatkozónak is tudomása lehetett. A leszármazók egyetértésének hiánya, nem azonosítható a szerzői jogok jogosultjának, a darab színpadra állításához szükséges engedélye megtagadásával.

Az a közlés, mely szerint a színház szélsőséges eszméket hirdető darabot játszott, szintén a véleménynyilvánítás körébe tartozik és az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatosan sem rendelt el helyreigazítást az elsőfokú bíróság.

A korábbi darabok repertoáron tartásával és a nézőszámmal kapcsolatos közléseket is véleménynyilvánításnak minősítette. Az alperes alátámasztotta azt a tényt, hogy néhány régi darab megmaradt a repertoárban és ezt a felperes sem vitatta. Erre alapította azt az álláspontját, hogy ezek megtartásával nem csökkent nagyobb mértékben a nézőszám. Nem fogadta el azt a felperesi érvelést, hogy a darabokat csak az évad végig játszották.

A nézőszám visszaeséssel kapcsolatos közlés vonatkozásában azt állapította meg, hogy a képernyőn az a szalagcím volt olvasható, hogy az ...ban 58%-kal esett vissza a nézőszám, ez pedig valótlan tényállítás és vélhetően egy elírás eredménye. A valóságnak megfelelő tájékoztatás az 58%-ra visszaeső látogatottságról szóló beszámoló, és ilyen adat a műsor elején a felvezető szövegben el is hangzott. Az elsőfokú bíróság a valótlan tényállítás miatt a helyreigazítást elrendelte.

Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát egyenlő mértékben állapította meg és a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a keresetnek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a darabok körüli botrány keveredése, illetőleg a darabok színpadra állításának botrányba fulladásával kapcsolatosan téves megállapításokat tett. Az alperes nem a darabokat értékelte, hanem bizonyos eseményekről nyilatkozott, ez pedig tényállítás. A ... darab esetében igazolást nyert, hogy az nem került letiltásra, és a - végül be nem mutatott - ...

darabbal kapcsolatosan pedig az alperes nem tudta bizonyítani, hogy ... tett a darab színpadra állításának botrányba fulladásáért. A korábbi darabok repertoáron tartása tekintetében is a valós tények hamis színben való feltüntetéséről volt szó az alperes részéről. A teljes szövegösszefüggés alapján a hallgató arra következtet, hogy több darab körül is botrány keveredett, a színpadra állítások botrányba fulladtak. Ezek hamis közlések, melyeket az alperes olyan való tényekkel párosított, melyek szerint néhány darab megmaradt és csökkent a nézőszám. Az alperes a való tényeket hamis színben tüntette fel úgy, mintha ezek között összefüggés lenne, következtetésként pedig azt is kimondta, hogy nagyobb mértékű nézőszám csökkenés csak azért nem következett be, mert megmaradt néhány régi darab a repertoáron. Az alperesi riportalany válasza szerint beigazolódtak azok a félelmek, hogy a színház szélsőséges eszméket hirdet és ilyen darabokat is játszik, ez pedig nem véleménynyilvánítás, hanem egyértelmű tényállítás. Amennyiben az alperes nyilatkozata következtetés is, az valótlán tényállításon alapul, ezért sajtóhelyreigazítás tárgya lehet.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint önmagában a darabok szellemiségének megítélése, egyes darabok botrányos volta, illetve a darabok színpadra állítása, a színpadra állítás botrányos volta tényállítás alapja nem lehet, az egyértelműen véleménynyilvánításnak minősül. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperesnek, a kapcsolatos közlések vonatkozásában nincs perbeli legitimációja. A nézőszám visszaesés vonatkozásában előadta, hogy a műsorban nyilatkozó előadásából közvetett módon sem következik az a hamis látszat, mely szerint a régi darabokon kívül valamennyi más darab körül botrány keveredett. A szélsőséges eszmék tekintetében arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete csak a tényállás tisztázása érdekében rögzítette, hogy az igazgatóváltással kapcsolatosan politikai és művészeti vita volt. A PK 12. számú állásfoglalásra hivatkozva előadta, hogy a fellebbezésben támadott kijelentések egy politikai, művészeti vita részét képezik és ez sajtóhelyreigazítás tárgya nem lehet. Álláspontja szerint ténykérdés, hogy több darab körül is botrány volt. Vitán felül áll, hogy volt olyan szélsőséges eszméket megtestesítő darab, amelyet támadott a kulturális élet és végül is lekerült a repertoárról.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A jogvita eldöntése szempontjából irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlán tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállításai valótlán, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Helyes volt az elsőfokú bíróság azon eljárása, mely szerint a felperesi keresetben foglaltak alapján elsősorban a tényállító és véleménynyilvánító jellegű közlések között tett különbséget.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint, a darabok színpadra állításával kapcsolatosan tett közlését ... személyéhez kötötte a nyilatkozó. Ez a közlés kifejezetten a színi igazgató tevékenységéhez kapcsolódott, nem pedig általánosságban a színház működéséhez. Ebben a vonatkozásban ezért a felperes, mint a színházat üzemeltető gazdasági társaság nem érvényesíthetett igényt, függetlenül attól, hogy a társaság ügyvezetője A joggyakorlat által

elismert, a Ptk. 85. § (1) bekezdése szerinti megfelelő személyes igényérvényesítésnek az minősülhet, ha a kifogásolt közlés a természetes személy tevékenységein keresztül, a közvetlenül gazdasági társaság működését is érinti. Jelen esetben a „... többször tett arról, hogy lehetőleg botrányba fulladjon egy-egy darab színpadra állítása” közvetlenül a színházigazgató, nem pedig a társaság cselekvését érintő közlés.

Az előző repertoár darabjainak bizonyos ideig való megtartásával kapcsolatos közlés alapvető tartalma az volt, hogy a nyilatkozó álláspontja szerint ez a körülmény is hozzájárult a nézőszám csökkenés megtorpanásához. A riportalany nem egy kizárólagos oksági kapcsolatot feltételezett, hanem azon álláspontját fejtette ki, hogy a korábbi darabok továbbjátszása hozzájárulhatott a nézőszám csökkenés radikális emelkedésének elmaradásához.

A további sérelmezett közlések tekintetében összefoglalóan azt lehetett megállapítani, hogy a nyilatkozatot tevő azt mondta, hogy a színház - bizonyos darabok bemutatásának szándékával - teret adott szélsőséges eszméknek. Ez pedig a riportalany egyértelmű véleménynyilvánítása a színház tevékenységének jellemzésére. A bíróság tartalmi, esztétikai kérdésekben nem foglalhat állást, ezek a társadalmi vita kategóriájába tartozó kérdések, és mint ilyenek sajtó-helyreigazítás tárgyául nem szolgálhatnak.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles viselni az alperes másodfokú perköltségét.

A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőt a Pp. 67. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése alapján megillető munkadíjból áll.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. június 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő